

Hjelp – jeg er blitt konservativ!

Vårt land lørdag 30. mars ble lest med aldri så lite undring, pluss en god del oppgitthet og anfektelse. Først lederen, og så artikkelen om de såkalte konservative, neppe noen prydetittel, som gir opp sine verv i en steil kamp mot ignorering, uvilje og udemokrati. Sistnevnte er mer et faktum enn en opplevelse. Utmattelseskrigen er reell. I sin natur et paradoks versus budskapet om fred og forsoning, omvendelse, nåde og gjenoppretting.

Skjønt, anfektelse og anfektelse, fru Blom. Har man først levd noen år, har en da også vent seg til at verden ikke alltid er rett fram. Og at vi uniformeres stadig mer av urban selverklært liberalisme og vidsyn, som etter hvert har snevret toleransens grenser til det intolerante. Er du utenfor, blir etikettene mange og ufordelaktige. Og skulle du tørre bringe dine meninger til offentligheten, kan møtet fort bli ublidt og fordømt, eller ignorert. Av det såkalte vidsynet.

Totalt er vi mer på retur enn på stedet hvil, for ikke å si enn på vei framover. Fordi omtanke og tilbud er byttet med konfrontasjon og kamp. Noe det fort blir når nybrottsutspillene bryter med grunnleggende premisser for egen deltakelse.

Lederskribentens:

Antakelig vil både bispepreses Helga Haugland Byfuglien og kirkerådsleder Kristin Gunleiksrud Raaum oppleve kritikken som dypt urettferdig. Begge to ønsker en kirke som også har plass for medlemmer med tradisjonelle synspunkter. Om sistnevnte kan være skarp i kantene etter konservatives smak, har hun brukt desto mer tid på samtaler og brobygging etter vigselføretakene i 2016 og 2017.

frister til en kommentar og to.

Tror virkelig avisen at disse kirkens ledere opplever seg urettferdig behandlet, med andre ord ikke skjønner frustrasjonen hos det parkerte folkevalgte kirkeflertallet i Stavanger bispedømme, eller forvirring og oppgitthet hos de som prioriterer retten til livet, foran en ubetinget kvinnerett, helt frikoplet ansvar for konsekvenser av egen atferd?

Det ligger nær å tro at de to kirkelederne har god innsikt i mekanismene bak reaksjonene på sine utspill. Og derfor forstår disse. De gjør likevel sine valg. Kanskje i et forsøk på å unngå demonstrasjoner og høylytt kritikk fra det øredøvende politisk korrekte. Inklusiv å bli pekt på som utdaterte levninger fra en forgangen tid. Av lettkjøpte medier i roller som både forretningsfører, revisor og herold.

Mye av kirkelig arbeid er basert på frivillighet og den enkeltes motivasjon til å delta. Gjerne med utgangspunkt i idealisme. En ledelse i utakt med deltakernes basale verdier og forståelse av oppdraget, gjør selvfølgelig mye med motivasjon og vilje til å være med på laget. Det er noe enhver leder vet og skal vite. Hvilken framtid de to omdiskuterte utspillene, fra kirkeråd og bispekollegiet, etter hvert kommer til å bety for kirken, vil bare tiden vise. En ting vet vi imidlertid, doble standarder reduserer soliditeten og er neppe holdbare i lengden.

For en initialt betinget progressiv tanke virker det hele foruroligende. Med en hul etterklang og med Mennesket arrogant i førersetet. Demonstrer gjerne for rettferd, og sloss for å oppnå denne. Med livets fundamentale prosesser som utgangspunkt. Men husk at du aldri har vært eller vil bli premissleverandør for disse!